

Francisco Guerau (1649-ca. 1722)

Pavana

Sebastián Durón (atrib.) / José de Torres (ca. 1670-1738) (atrib.)

Yo, hermosísima Ninfa

Recitado-Aria, de **El imposible mayor en amor le vence Amor**

Sebastián Durón

Quantos teméis al rigor

Arietta ytaliana - Rezitado [Brioso] - [Vibo], de **Las nuevas armas de Amor**

Improvisació · Improvisación

Xàcaras y follías

Sebastián Durón

Sosieguen, descansen

Solo humano, de **Salir el amor del mundo**

Giovanni Bononcini (1670-1747)

Pastorella che tra le selve

Fahmi Alqhai

Marionas y Canarios

José de Nebra (1702-1768)

Adiós, prenda de mi amor, de **Amor aumenta el valor**

José de Nebra

Tempestad grande, amigo

Fandango, de **Vendado es amor, no es ciego**

Núria Rial, soprano

Accademia del Piacere

Fahmi Alqhai, viola da gamba soprano / director

Teatre Martín i Soler

1 de desembre · diciembre de 2021 | 20.00h

Duració · Duración: 1 h 10 min (sense pausa · sin pausa)

LES ARTS ÉS *Opera*

ARIODANTE

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Del 1 al 6 de marzo de 2022

ENTRADAS
lesarts.com
96 197 59 00

GENERALITAT VALENCIANA | TOTS A UNA VEU | LES ARTS

LES ARTS ÉS *Barroco*

ACCADEMIA DEL PIACERE

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

TEMPORADA
2021-2022

GENERALITAT VALENCIANA | TOTS A UNA VEU

LES ARTS

MUERA CUPIDO

La tradició musical teatral a Espanya al voltant del 1700

La tradición musical teatral en España en torno a 1700

Si aplicar la paraula "barroca" a la música composta en els segles XVII i XVIII suposa amagar-hi mons rics i diversos, el cas espanyol és particularment revelador. Va ser, paradoxalment, la pujada al tron de la família francesa dels Borbons el que va portar a Madrid, el 1701, l'estil italià que inundava Europa. Fins a aquell moment, la música espanyola es regia per tradicions pròpies, amb harmonies característiques, una escriptura instrumental de vegades poc idiomàtica, i vocal molt sil·làbica, i fins i tot una notació especial per als seus ritmes singulars on s'alternen binari i ternari -uns ritmes molt flamencs, diríem hui-. Aquestes característiques encara es reconeixen en *Sosieguen, descansen* de Durón i en les danses que utilitzarem com a interludis instrumentals.

La cantata italiana *Pastorella che tra le selve* (Madrid, BNE) ens servirà com a exemple de la introducció del que llavors va descriure North com "el foc i la fúria de l'estil italià". L'arribada dels Borbons també va significar l'ascens de Durón a mestre de capella (malgrat que va acabar els seus dies a l'exili com a austríacista entusiasta), i títols com *arietta ytaliana* revelen els seus intents inequívocs d'adaptar-se als nous temps, la qual cosa li costaria que dècades després el frare Feijoo l'acusara d'italianitzant al seu *Teatro crítico universal* (1726).

És probable que Feijoo es portara les mans al cap, anys just després del seu text, en escoltar les òperes i sarsueles de José de Nebra, el qual va assumir ja plena i magistralment el fogós estil italià, amb recitatius secs plens de modulacions atrevides, àries da capo, una escriptura instrumental específica, *coloratures* exigents... Amb una hàbil combinació amb les formes i ritmes populars d'aleshores com el fandango o la seguidilla, Nebra va conduir una carrera d'èxit en l'efervescent món de la música escènica madrilenya de la primera meitat del XVIII, sense renunciar a les qualitats que el converteixen, en opinió de molts, en el millor compositor espanyol del seu segle.

Si aplicar la palabra "barroca" a la música compuesta en los siglos XVII y XVIII supone esconder tras ella mundos ricos y diversos, el caso español es particularmente revelador. Fue, paradójicamente, la subida al trono de la familia francesa de los Borbones lo que trajo a Madrid, en 1701, el estilo italiano que anegaba Europa. Hasta entonces la música española se regia por tradiciones propias, con armonías características, una escritura instrumental a veces poco idiomática, y vocal muy silábica, e incluso una notación especial para sus singulares ritmos alternando binario y ternario -unos ritmos muy flamencos, diríamos hoy-. Esas características son aún reconocibles en *Sosieguen, descansen* de Durón y en las danzas que emplearemos como interludios instrumentales.

La cantata italiana *Pastorella che tra le selve* (Madrid, BNE) nos servirà como ejemplo de la introducción de lo que ya entonces llamó North "el fuego y la furia del estilo italiano". La llegada de los Borbones significó también el ascenso de Durón a maestro de capilla (pese a que acabaría sus días en el exilio como entusiasta austríacista), y títulos como *arietta ytaliana* revelan sus intentos inequívocos por adaptarse a los nuevos tiempos, que le costarían décadas después ser acusado de italianizante por el padre Feijoo en su *Teatro crítico universal* (1726).

Es probable que Feijoo se llevase las manos a la cabeza al escuchar en los años inmediatos a su texto las óperas y zarzuelas de José de Nebra, que asumió ya plena y magistralmente el fogoso estilo italiano, con recitativos secos llenos de modulaciones atrevidas, arias da capo, una escritura instrumental específica, *coloraturas* exigentes... Al combinarlos hábilmente con formas y ritmos entonces populares como el fandango o la seguidilla, Nebra condujo una exitosa carrera en el efervescente mundo de la música escénica madrileña de la primera mitad del XVIII, sin renunciar para ello a las cualidades que lo convierten, en opinión de muchos, en el mejor compositor español de su siglo.

Juan Ramón Lara

ACCADEMIA DEL PIACERE

La valentia dels seus projectes innovadors i la forta personalitat artística del seu director, Fahmi Alqhai, han fet d'Accademia del Piacere el grup d'avantguarda de la música antiga espanyola i un dels capdavanters a Europa, gràcies a la seua renovada concepció de la música històrica. A les seues gravacions, Accademia del Piacere ha revelat nous matisos en repertoris fonamentals de la música històrica com el *Seicento* italià, la música espanyola del Renaixement (*Rediscovering Spain*) o l'escènica del Barroc hispà (*Cantar de Amor*, dedicat a Juan Hidalgo), i ha rebut reconeixements com el Choc de Classica (França), el Prelude Award (Holanda) i el premi GEMA al Millor Grup Barroc espanyol el 2016.

Accademia i Alqhai sorprenen a més per visitar territoris artístics aliens a l'historicisme, com és el cas de *Las idas y las vueltas* o *Diálogos*, respectivament junt amb els cantants de flamenc Arcángel i Rocio Márquez, pels quals van rebre els Giraldillos de la Biennal de Flamenc de Sevilla 2012 i 2016. Han actuat en escenaris prestigiosos com la nova Elbphilharmonie d'Hamburg, els Konzerthaus de Berlín i Viena, la Philharmonie de Colònia, la Fundação Gulbenkian de Lisboa, l'Auditorio Nacional de Madrid i molts altres d'Holanda, Mèxic, Colòmbia, França, Estats Units, Japó, Bèlgica, Alemanya, Suïssa i Espanya.

Núria Rial, soprano | Rodney Prada, viola da gamba | Rami Alqhai, viola da gamba baix · bajo
Johanna Rose, viola da gamba | Miguel Rincón, guitarra barroca | Javier Núñez, clavecí · clave

Amb el suport de · Con el apoyo de: Junta de Andalucía

Foto: © Javier Diaz de Luna

La valentia de sus innovadores proyectos y la fuerte personalidad artística de su director, Fahmi Alqhai, han hecho de Accademia del Piacere el grupo de vanguardia de la música antigua española y uno de los punteros en Europa, gracias a su renovada concepción de la música histórica. En sus grabaciones, Accademia del Piacere ha revelado nuevos matices en repertorios fundamentales de la música histórica como el *Seicento* italiano, la música española del Renacimiento (*Rediscovering Spain*) o la escènica del Barroco hispano (*Cantar de Amor*, dedicado a Juan Hidalgo), recibiendo reconocimientos como el Choc de Classica (Francia), el Prelude Award (Holanda) y el premio GEMA al Mejor Grupo Barroco español en 2016.

Accademia y Alqhai sorprenden además visitando territorios artísticos ajenos al historicismo, como en *Las idas y las vueltas* o *Diálogos*, respectivamente junto a los cantaores flamencos Arcángel y Rocio Márquez, por los que reciben los Giraldillos de la Bienal de Flamenco de Sevilla 2012 y 2016. Han actuado en escenarios prestigiosos como la nueva Elbphilharmonie de Hamburgo, los Konzerthaus de Berlín y Viena, la Philharmonie de Colonia, la Fundação Gulbenkian de Lisboa, el Auditorio Nacional de Madrid y otros muchos de Holanda, México, Colombia, Francia, Estados Unidos, Japón, Bélgica, Alemania, Suiza y España.

Foto: © Javier Diaz de Luna

FAHMI ALQHAI

Viola da gamba
soprano / Director

La carrera de Fahmi Alqhai s'ha caracteritzat des dels seus inicis pel trencament dels límits tècnics i artístics imposats al seu instrument, la viola da gamba. Espanyol però fill de palestina i sirí, la seua trajectòria parteix de l'historicisme musical més rigorós per a, des d'ací, fer volar la viola da gamba cap a nous terrenys del virtuosisme i creativitat. Com a músic compositor, alterna la investigació de músiques del passat amb la col·laboració amb artistes d'altres estils, des del jazz al flamenc. Després de criar-se entre Sevilla i Homs (Siria) i uns inicis musicals autodidactes en el rock, Fahmi Alqhai coneix a fons l'ortodòxia de l'historicisme musical durant els seus estudis amb Vittorio Ghielmi i Ventura Rico, així com en concerts junt amb artistes de la talla de Jordi Savall. Prompte funda el seu propi conjunt, Accademia del Piacere, amb el qual ofereix la seua singular visió del *Seicento* italià o del gran repertori francès per a viola da gamba. Des de 2009 és director del Festival de Música Antigua de Sevilla.

La carrera de Fahmi Alqhai se ha caracterizado desde sus inicios por la ruptura de los límites técnicos y artísticos impuestos a su instrumento, la viola da gamba. Español pero hijo de palestina y sirio, su trayectoria parte del más riguroso historicismo musical para desde ahí hacer volar a la viola da gamba hacia nuevos terrenos de virtuosismo y creatividad. Como músico compositor, alterna la investigación de músicas del pasado con la colaboración con artistas de otros estilos, desde el jazz al flamenco. Tras criarse entre Sevilla y Homs (Siria) y unos inicios musicales autodidactas en el rock, Fahmi Alqhai conoce a fondo la ortodoxia del historicismo musical durante sus estudios con Vittorio Ghielmi y Ventura Rico, así como en conciertos junto a artistas de la talla de Jordi Savall. Pronto funda su propio conjunto, Accademia del Piacere, con el que ofrece su singular visión del *Seicento* italiano o del gran repertorio francés para viola da gamba. Desde 2009 es director del Festival de Música Antigua de Sevilla.

Foto: © Meirós-Rial

NÚRIA RIAL

Soprano

Freqüentment ressenyada per la seua puresa i luminositat vocal, la naturalitat i emotivitat del seu cant, i l'elegància del seu fraseig, Núria Rial és una de les veus paradigmàtiques del repertori barroc i clàssic a Europa en els últims anys. Amb una activitat que té el seu epicentre en l'àmbit concertístic i discogràfic (ha publicat més de trenta àlbums i des de 2009 és artista exclusiva de SONY Classical), els seus àmplis interessos artístics inclouen la fusió amb estils com el jazz o el flamenc, el diàleg amb altres disciplines, o l'òpera, la qual cosa l'ha dut a actuar en teatros com La Monnaie, Staatsoper unter den Linden, Théâtre des Champs Elysées, Grand Théâtre de Genève o en el Teatro Real de Madrid. Formada en Basilea amb Kurt Widmar, Núria Rial actua a les principals sales i festivals europeus, entre els quals Salzburg, Lucerna o el Bachfest de Leipzig, amb directors com Giovanni Antonini, Gianluca Capuano, Teodor Currentzis, Iván Fischer, Thomas Hengelbrock, René Jacobs, Marc Minkowski o Trevor Pinnock.

Frecuentemente reseñada por su pureza y luminosidad vocal, la naturalidad y emotividad de su canto, y la elegancia de su fraseo, Núria Rial es una de las voces paradigmáticas del repertorio barroco y clásico en Europa de los últimos años. Con una actividad que tiene su epicentro en el ámbito concertístico y discográfico (ha publicado más de treinta álbumes y desde 2009 es artista exclusiva de SONY Classical), sus amplios intereses artísticos incluyen la fusión con estilos como el jazz o el flamenco, el diálogo con otras disciplinas, o la ópera, habiendo actuado en teatros como La Monnaie, Staatsoper unter den Linden, Théâtre des Champs Elysées, Grand Théâtre de Genève o en el Teatro Real de Madrid. Formada en Basilea con Kurt Widmar, Núria Rial actúa en las principales salas y festivales europeos, entre ellos Salzburgo, Lucerna o el Bachfest de Leipzig, con directores como Giovanni Antonini, Gianluca Capuano, Teodor Currentzis, Iván Fischer, Thomas Hengelbrock, René Jacobs, Marc Minkowski o Trevor Pinnock.

LES ARTS ÉS

HARMONIA DEL PARNÀS

¡La bárbara cruel furia!

24 / XI / 2021

Teatre Martín i Soler

CAPELLA DE MINISTRERS

Madre de Devs

26 / XI / 2021

Teatre Martín i Soler

ACCADEMIA DEL PIACERE

Muera Cupido

1 / XII / 2021

Teatre Martín i Soler

LA GALANÍA

De locuras y tormentos

3 / XII / 2021

Teatre Martín i Soler

En coproducció amb:

En coproducción con:

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable Sr. Ximo Puig i Ferrer

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT

Honorable Sr. Vicent Marzà Ibáñez

Conseller d'Educació, Cultura i Esport

SECRETÀRIA

Il·lustríssima Sra. Raquel Tamarit Iranzo

Secretària autonòmica de Cultura i Esport

VOCALS

Il·lustríssim Sr. Francesc Gamero Lluna

Secretari autonòmic d'Hisenda

Il·lustríssim Sr. Francesc Colomer Sánchez

Secretari autonòmic de Turisme

Sra. Eva Coscollà Grau

Sotssecretària de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport

Sra. Carmen Amoraga Toledo

Directora general de Cultura i Patrimoni

Sra. Isabel Castelló García

Directora general del Sector Públic i Patrimoni

Sr. Abel Guarinos Vinyoles

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sr. Ramon Roselló Ivars

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Isabel Muñoz Criado

Sr. Diego Lorente Fraguas

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

Sra. Felisa Alcántara Barbany

PATRONS D'HONOR

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

LA FUNDACIÓ PALAU DE
LES ARTS REINA SOFÍA
MOSTRA EL SEU AGRAÏMENT

PROTECTORS

COL-LABORADORS

MECENES

Mecenes del Centre
de Perfeccionament

Susana Lloret Segura
RNB, S.L.

ADMINISTRACIÓ
FUNDADORA

GENERALITAT
VALENCIANA

ADMINISTRACIONS
COL-LABORADORES

AJUNTAMENT
DE VALÈNCIA